

Opinnäytetyö

” Ystävänpäivä ”

-lyhytelokuvan kirjallinen osa

Sanna Karoliina Räsänen, etv02

Lahden ammattikorkeakoulu, Muotoiluinstituutti

Viestinnän koulutusohjelma

Elokuva -ja tv ilmaisu

kevät 2006

Sisällysluettelo

1. Johdanto	s. 3
2. Käsikirjoitus	s. 4
3. Työryhmä	s. 6
4. Kuvaukset	s. 8
5. Jälkityöt	s. 10
6. Yhteenveto	s. 11

Liitteet

Liite 1 – Kuvia elokuvan kuvauksista

Liite 2 – Elokuvan käsikirjoitus

Liite 3 – Elokuvan kuvakäsikirjoitus

1. Johdanto

Hakiessani opiskelemaan Muotoiluinstituutin elokuva -ja tv ilmaisun linjalle elätin ajatusta ohjaamisesta. Olen kotoisin Kainuun korvesta, pienestä kylästä ja joskus nuorempana koin sen hyvin ahdistavana. En halunnut olla tavallinen, saatikka jäädä syrjäseuduille, missä ei ikinä tapahdu mitään. Olin kai vähän outo nuori muutenkin, ei ollut niitä kaverilaumoja, ei iltamenoja. Katselin paljon elokuvia ja ihailin asioita niissä. Haaveilin omasta sketsisarjasta. Koin, että ikätoverini naureskelivat minulle. Eihän se nyt varmaan ihan niinkään ollut. Silti halusin näyttää kaikille, että vielä minusta tulee jotain, ihan näitä nuorten tavanomaisia ajatuksia.

Päädyn lopulta hakemaan Lahteen, Muotoiluinstituuttiin. Olin kuullut, että se on opiskelupaikkana arvostettu. Kohtalonoikun kautta (varasijalta), sain opiskelupaikan. Päätin, että etenen määrätietoisesti ohjaamisen suuntaan, kun nyt olen tähän asti päässyt. Pidin ajatuksesta kiinni läpi koko opiskeluajan, välillä määrätietoisemmin, toisinaan juuri ja juuri.

Vuosien kuluessa minulle valkeni, että elokuva-alalla ei ehkä olekaan sellaista, kuin kuvittelin. Odotin jostain syystä että kuvaukset ja muu niihin sisältyvä olisivat hauskoja, porukalla tehtäviä asioita. Että kameran takana olisi yhtä hauskaa, kuin kameran edessä näytti olevan. Joskus olen miettinyt, että ehkä en silloin osannut tulkita itseäni oikein, ehkä minun olisi pitänyt hakeutua ennemmin näyttelijäkoulutukseen. Tähän mennessä olen ollut mukana kolmen pitkän fiktion kuvauksissa ja olen tarkkaillut läheltä jokaista ammattiryhmää, jotka työskentelevät kuvauksissa. Onko minua jäänyt vaivaamaan se, että näyttelijöillä näyttää töissä aina olevan hausointa? Opiskeluvuosina mietin heikkoina hetkinä muitakin suuntautumisvaihtoehtoja, esimerkiksi leikkaamista, kun tuntui, että ei minusta ole ohjaajaksi. Silti päädyin pohdinnoissani aina samaan. Tätä varten tänne halusin, en antanut itselleni mahdollisuutta perääntyä.

Miksi haluan ohjata? Ensimmäisenä opiskeluvuonna olisin pystynyt vastaamaan tuohon kysymykseen suurellisesti, intohimolla ja haaveillen jännittävästä tulevaisuudesta. Enää en pysty vastaamaan siihen ollenkaan.

2. Käsikirjoitus

Opiskelu-aika kului nopeasti. En uskonut lopputyön olevan edessä vielä pitkiin aikoihin. Syksyllä 2005 yllätyin huomattavasti, että nyt on työ aloitettava. Valitettavasti käsikirjoitusta ei syntynyt millään. Olin lukossa. Yritin kirjoittaa jotain uutta. Halusin välttämättä tehdä jotain muuta kuin saippuasarjaa, mitä monet aikaisemmat lopputyöt mielestäni olivat. Kuljin otsa kurtussa kuukausia ja samalla yritin löytää jotain jännittävää. Katselin ympärilläni, mutta näin vain lähelle. Näin vain itseni. Pyörittelin ajatuksia, muka koskettavia tarinoita ja samalla tunsin itseni kovin tekopyhäksi, minua kiinnosti vain se, että miten minun käy. Ongelmani oli, että en halunnut ajatella inhottavia asioita, koska koin, että niitä on jo pää ja maailma täynnä.

Tuona ajanjaksona olin hyvin yksinäinen. Koulukavereita ei paljon näkynyt, kun ei varsinaista koulunkäyntiäkään oltu järjestetty ja muut läheiseni olivat kiireisiä ja tietenkin kaukana Lahdesta. Saattoi helposti mennä viikko, että ainoa ihminen, jonka kanssa puhuin kasvotusten, oli marketin kassaneiti. Ajattelin, että voisin lähteä kirjoittamaan yksinäisyydestä, kun olen sitä mielestäni kokenut.

Ensimmäisiä versioita kirjoittaessani kuulin päässäni kertoja-äänien. Kirjoitinkin kertojan käsikirjoitukseen. Se muistutti tyyliltään Veikko Huoviselle tyypillistä kerrontaa, Heikki Kinnusen äänellä. Jätin sen kuitenkin pois useista syistä. Esimerkiksi siksi, että en saanut siitä sellaista, kuin olisin halunnut, eli tavallaan ristiriitaa varsinaisen tarinan kanssa ja siksi, että jotkut vastustivat sitä hyvin perusteluin. Minulta meni itsevarmuus. Tiesin myös, että minulle tulee olemaan hankalaa tehdä lopputyö yksin, joten yritin kirjoittaa ”halvan” ja vaatimattomamman elokuvan. Pelkäsin budjetin olevan vain 500 euroa, joten kirjoitin sen mukaisesti. Ei useita roolihenkilöitä, vaikeita kuvauspaikkoja jne. Lopulta, ajatusketjujen päässä, odotti pieni tarina yksinäisestä Sakarista, joka eräänä päivänä saa jättää hyvästit menneisyydelle.

Viimeiseen versioon lisäsin koiran. Koira oli hyvä heijastuspinta ihmiselle. Se on eläin, ihminen ei, sillä ihmisellä on sielu. Olen allerginen eläimille, siksi olen suorastaan epänormaalin innostunut niistä. Kaikilla pitäisi olla oma koira tai joku muu

lemmikki. Psykykenlääkkeitä määrättäisiin varmasti vähemmän. Sakarikaan ei tarvinnut niitä.

Olen hyvin tietoinen käsikirjoituksen dramaturgisesta epäkohdasta “jumalaisesta väliintulosta”. Kohtaus 12 (menneisyyden tyttö ilmestyy päähenkilön ovelle) on tulkittavissa monella tapaa, esimerkiksi siten, että se kuvaa päähenkilön ajatustenkulkua. Halusin nimenomaan, että päähenkilön elämässä tapahtuu jotain odottamatonta. Tulee se tietty hetki. Päähenkilö ei saa mitään helpolla, hänen autettava itse itseään, nostettava itsensä suunnattoman painon alta. Hän on kärsinyt vuosia, kantanut sisällään katkeruutta ja päätös antaa anteeksi ei ole helppo.

Tähän päivään mennessä, vasta elokuvan valmistumisen jälkeen olen kerran kokenut samanlaisen hetken itse. Elin liian pitkään samantyyppisessä tilanteessa, kuin Sakari. En voinut unohtaa. Se täytti jokaisen päiväni ja kaikki ajatukseni. Ja todellakin, se oli se yksi ainoa päivä, kun jotain odottamatonta tapahtui ja yhdessä hetkessä pystyin jättämään asian taakseni ja jatkamaan eteenpäin. Se ei ollut jotain, mikä olisi ollut riippuvainen persoonan tai muun konkreettisen asian väliintulosta. Liikkeelle paneva voima, yksi pieni asia jonka huomasin, oli vain niin sanotusti oljenkorsi joka mursi kamelin selän. Se oli hetki pistävää kipua, koin uudelleen kaiken sen menetyksen ja kävin trauman vaiheet läpi, mutta tiivistetysti. ”Jumalaista väliintuloa” mahdollisena käänteenä, joka tämä minullekin tapahtunut asia oli, ei pitäisi vieroksua tai ylenkatsoa. Se on täysin mahdollinen ja arkea meille kaikille. Koskaan ei tiedä mitä tapahtuu huomenna. Se voi olla kipua, mutta kivun kautta voi kasvaa ja uudistua.

Kuulin joskus jälkeinpäin vanhalta perhetutulta tosielämän version käsikirjoituksestani. Keskisuomessa, tuttuni naapurissa, asuu siisti nuorimies. Päivä toisensa jälkeen hän pukee päälleen siistin puvun, saman kesät, talvet. Hän ottaa bussin kaupungin keskustaan ja istuu koko päivän jossain kuppilassa, nähdäkseen edes sattumalta, vielä kerran kihlattunsa, joka jätti hänet vuosia sitten.

3. Työryhmä

Vuonna 2006 tehtiin taas useampia lopputyöelokuvia, kuin on suositeltavaa. Minun onnekseni. Minun epäonnekseni suurin piirtein koko osastollinen elokuvaopiskelijoita oli jo ylityöllistettyjä kaikissa muissa hommissa. Työryhmän kasaaminen oli käsittämättömän hankalaa. Vuosikurssini Antti Janhunen oli jo aikaisemmin, edellisenä vuonna hätäpäissään lupautunut kuvaamaan lopputyöni. Pohdimme Antin kanssa elokuvan visuaalista ilmettä ja tunnelmaa ja olimme monista asioista samaa mieltä. Halusimme kauniita ja herkkiä kuvia, hempeitä värejä ja luonnollista valoa. Olen huono puhumaan ja ymmärtämään kuvausten teknistä puolta ja huono vaatimaan jotain tiettyjä asioita. Jätin siis siitä osan Antin järjestettäväksi. Anttia saan myös kiittää suuresta osasta kiinnitetyistä työryhmäläisistä. Hän ilmeisesti tunsikin koko koulun oppilaskunnan henkilökohtaisesti ja osasi houkutella ihmisiä mukaan eri linjoilta. Luokkatoverini Kaisa Heikkisen pyysin apulaisohjaajaksi, koska ajattelin, että Kaisa saa olla paha poliisi, koska hän on osoittanut lahjakkuutta siinä ja minä saan olla se hyvä ja kiva. Ajattelin myös, että Kaisa ei varmaan raski sanoa minulle ei, neljän vuoden ystävyysjälkeen. Loppupeleissä hän teki hommia kovasti, vaikka sovittiinkin vain lähinnä henkisestä tuesta. Yllättävä apu oli kolmannen vuosikurssin Topias Salonen, joka itse ilmoittautui olevansa kiinnostunut osallistumaan. Niinpä hän sai tehtäväkseen tuotantopuolen. Äänipuolen vastuun sai aluksi niskoilleen ylityöllistetyin opiskelija maapallolla, Reija Jouhtimäki, samalta vuosikurssilta. Onneksi saimme hänelle näppärän oikean käden Topiaksesta, joka halusi tehdä myös äänihommia. Kävi niin, että hän teki ne lopulta kokonaan. Leikkaajan tehtäviin suostuttelin kolmannen vuosikurssin Meri Lampisen, sillä olin kuullut hänen aikomuksistaan suuntautua leikkaamiseen. Valaisusta vastasi vanha kunnon Timo Nissi, meidän luokalta. Vähitellen riivittiin kokoon ihan hyvä ryhmä.

Topias laski alustavan budjetin. Summaksi tuli päälle 2000 euroa. Sillä rahalla aioimme tehdä noin 10 minuuttisen elokuvan. Myös näyttelijöitä oli hankala saada pienin kustannuksin. Paikalliset harrastelijat ja opiskelijat olivat kiireisiä ja osa väsyneitä näyttelämään ilmaiseksi koulumme harjoitustöissä.

Pääosaan pyysin Tampereen Nätystä Lauri Kortelaista, joka oli silloin viimeisen

vuoden opiskelija hänkin. Tunnen Laurin takavuosilta ja jo kirjoittaessa kävin luonnollisesti läpi tuttuja näyttelijöitä, näyttelijäopiskelijoita, budjettisystä. Lauri nousi mieleen sopivimpana. Lähetin hänelle käsikirjoituksen, josta kerkesimme keskustelemaan vasta kuvauksia edeltäneenä iltana, mutta se oli hyvä tuokio, ainakin omalta kantiltani. Tutustuttiin vähän uudestaan, koska viime näkemästä oli jo kolmisen vuotta. Lauri oli löytänyt tekstistä varautuneen ja ujon Sakarin, jossa virtaa pieni, lämmin virtaus jossain syvällä. Omat ajatukseni selkiytyivät paljon.

Näyttelijäntyössä arvostan paljon luonnollisuutta. Minua esimerkiksi katsojana vaivaa suomalaisten näyttelijöiden yliartikulointi ja kantava ääni. Sitä varmaan opetetaan alan kouluissa ja se on arvostettu taito, teatterinäyttelemistä ajatellen, mutta itse haluaisin näyttelijöiden olevan ”normaaleja”. Tätä on vaikea selittää, mutta se, että näyttelijät näyttelevät, on minusta mautonta ja puuduttavaa. Haluaisin heidän puhuvan niin kuin he puhisivat yksin minulle, omana itsenään. Olen tutustunut joihinkin kuuluisiin ammattinäyttelijöihin ja huomannut, että tätä taitaa olla hankalampi toteuttaa, sillä näyttelijät, varsinkin ne arvostetuimmat, ovat siviilissäkin selkeästi ja kantavasti artikuloivia ihmisiä, jotka puhuvat asiansa siten, että ne kuulostavat kirjoitetulle replikoinnille. He, tavallisten ihmisten joukossa, ottavat heti tilansa ja tavalliset ihmiset haluavat vain kuulla mitä sanottavaa heillä on. Kuunneltuani eräitäkin pitkiä vuodatuksia (nais-) näyttelijäntyöstä, olen ymmärtänyt, että työssä ei sitten kuitenkaan halua antaa itsestään sitä viimeistä pisaraa, sitä jotain liikaa, jota ei saa enää takaisin. Tulkitsisin tämän viimeisen pisaran siksi paljaaksi yksinäiseksi ihmiseksi joka olisi olemassa, jos siitä ei olisi tullut näyttelijä.

Tätä luonnollisuutta haimme Laurin kanssa ja mielestäni liikuimme kyllä niillä vesillä. Ehkä tämä henkilökohtainen mieltymys johtuu myös siitä, että olen Kainuusta ja minulle luonnolliselle kuulostava puhe ei ole kirjakieltä tai peruskieltä, ”etelää”. Eli jos henkilö ei puhu ”normaalisti” eli lievällä kainuun murteella, hän esittää jotain. Kuulostaa typerälle, mutta olenpa edes rehellinen. Pienemmissä rooleissa olevien kanssa hain samaa, mutta osapuolien vähäinen kokemus näkyi ehkä juuri yrittämisenä näytellä ihan näyttelemällä.

4. Kuvaukset

Kuvaukset suunniteltiin neljälle päivälle. 1. ja 2. päivänä kuvattavia kuvia oli 14, 3. ja 4. päivänä 10. Työaika oli suunniteltu klo7 ja 19 välille.

1. kuvauspäivä oli 28. maaliskuuta, keväällä 2006. Edellisen opinnäytetyön kuvaukset olivat loppuneet vasta muutama päivä sitten. Työryhmä saapui ensimmäiselle kuvauspaikalle kuitenkin pirteänä. Kuvasimme Sakarin kotikohtaukset asunnossa Lahden keskustassa Rautatienkadulla. Asunnossa asui useita opiskelijoita, joten olosuhteet olivat joustavat. Onhan kuvausryhmä kuvauskalustoineen usein tilaa ja happea vaativa ja ympäristön sietokykyä koetteleva ilmiö. Sakarin asunto lavastettiin korkeaan ja valoisaan huoneeseen, josta oli pariovet tilavaan eteiseen. Edellisenä iltana kävin jo aika kovilla kierroksilla. Jännitin ja kävin asioita läpi päässäni uudestaan ja uudestaan. Nukuin kevyesti, mutta aamulla heräsin kuitenkin hyvin rauhallisena. Kuvauspaikalla hommat lähtivät käyntiin jopa rutiininomaisesti. Itselläni ei ollut (eikä ole) ohjaamisen rutiinia. Ohjauskokemuksia on ollut niin vähän. Kaikki kuitenkin lähti sujumaan normaalisti. Aluksi vähän arastelin “yleisöä” ympärilläni. Ajattelin, että kuulostan varmaan ihan tyhmälle, mutta kun pääsin vauhtiin ja innostuin, niin en muistanut ajatella moisia. Toisaalta kaikki jo tunsivat luonteeni, niin mitäs siinä sitten hienompaa teeskentelemään.

Koiranäyttelijämme Teukka oli rauhallinen aina siihen asti, kun joutui tekemisiin pääosanesittäjän Laurin kanssa. Lauri rapsutteli koiraa eräässä kuvassa pitkään, jonka jälkeen eläin sekosi jos Lauri ei ollut näkökentässä. Se seurasi Lauria, kuin hai laivaa koko päivän. Olin hämmästynyt. Ihan kuin olisimme olleet tekemässä jotain eläinkoetta. Kutsuimme Teukan omistajan rauhoittelemaan eläintä, mutta hyvä jos hänkään sai sitä kuuntelemaan. Päivä eteni mielestäni hyvin. Pistimme merkille pieniä asioita, jotka olisi voinut miettiä pidemmälle. Esimerkiksi kuvausjärjestys ei ollut ihanteellinen. Päivä kesti noin aamu kahdeksasta ilta kuuteen, kuten olimme arvioineetkin. Vaikka päivä oli onnistunut niin tunnelmaltaan, kuin materiaalinkin puolesta, huomasin kotiin kulkiessani jalkojeni olevan huterat. Minua myös oksetti ja päähäni koski. Illalla en saanut unta, käydessäni läpi kulunutta päivää.

2. kuvauspäivä oli samassa paikassa, kuin ensimmäisenä päivänä. Homma taittui jo

rutiinilla ja edistyi hyvää vauhtia. Kuvasimme asunnon eteisessä ja rappukäytävässä. Kameralle piti rakentaa pätkä kiskoa tyhjänpäälle, kun tasanne loppui ja portaat alkoivat. Ahtaus rappukäytävässä oli suorastaan huvittavaa, mutta myöskin hirveän raskasta. Aloitimme aamulla klo 7 ja lopettelimme noin klo18, taas valmistellun aikataulun mukaisesti. Päivä oli mielestäni letkeä ja minulla oli mukavaa. Tuli vähän turhaan hinkattua joitakin kuvia ja ottoja tuli aika monta.

3. päivän aamu vietettiin vielä kerran Rautatienkadulla. Kuvasimme Sakarin unikohtauksen. Ruokailun jälkeen siirryimme Kymintielle Sakarin nuoruusmuisteloja kuvaamaan. Autokyyti oli minulle hyvin vaikea, voin niin pahoin, että jouduin puolisen tuntia sen jälkeen makaamaan koulun sohvalla, naama valkoisena. Kymintien materiaaliin olin erityisen tyytyväinen, sillä saimme Laurin improamisen pohjalta paljon hyvää fiilistä ja sisältöä mukaan, kiitos siitä hänelle. Kymintie on vanhaa puutaloaluetta, ja olimme kuvaaja Antin kanssa käyneet katselemassa aluetta tietenkin aikaisemmin. Linjamme oli, että kuvien tulee olla kauniita, jopa pastellisia. Elokuvasa näkyvä aidan rikkoutuminen oli alun perin vahinko, mutta päätimme laittaa sen elokuvaan. Tällaiset päätöksethän yleensä voivat olla huonoja, ymmärrän sen. Pidin niin paljon tuon kohtauksen kuvaamisesta, nuoresta Sakarista hahmona, väreistä ja valosta, että olisin halunnut tehdä tuosta aiheesta koko elokuvan. Samana päivänä saimme aikaan myös mielestäni kauheinta materiaalia. Menneisyyden tytön isän hahmo epäonnistui mielestäni aivan totaalisesti, ja saan joka kerta puistatuksia nähdessäni tuon kohdan. Tragikoomista oli, että en tiennyt näyttelijä Hannu Salmisesta muuta kuin, että hän oli visailukonkari Reijo Salmisen veli. Jälkimäinen setähän on niin lupsakan ja isällisen oloinen mies, ajattelin, että miksei velikin. Veli Salminen oli hieman toista maata. Hän replikoi ”tyttärelleen” kuin vankilakundi, silmät verestäen, räkäisesti. En tiennyt mitä sanoa, olin niin järkyttynyt. Leikkasimme miehen mahdollisimman vähäiseksi ja se näkyy kohtauksen rytmissä ja omituisena kuvana, halkaistuna miehenä.

4. päivänä kuvattiin kohtaus kadulla ja Sakarin työpaikka. Hieman huoletti vähälumisuus ulkokuvassa, satoi ansiokkaasti vettä vaikka elokuva sijoittui muka helmikuulle. Tekninen laatu jäi hieman ontumaan, mutta puristimme katukuvan kuitenkin kasaan. Toimistokohtausten kuvaaminen oli jälleen minusta hauskaa, ilmapiiri oli inspiroiva ja tuottelias. Ideoita lenteli. Sakarin pomoa näytteli onnistuneesti ammattinäyttelijä Maarit Peltomaa. Olin pakahtua innostuksesta, kun

teimme kuvaa Sakarista työpaikan vesiautomaatilla. Laurin ruumiinkieli oli niin osuvaa, täsmälleen sitä mitä hain. Se olikin ainoita kohtia valmiissa elokuvassa, joka sai edes vähän kiitosta kritiikkiatilanteessa. Jopa komedian suuri mestari Jaques Tati mainittiin tässä yhteydessä, mutta vain ohimennen. Kuvausryhmän leppoisasta tunnelmasta kertoo sekin, että he yrittivät porukalla minua hieman jekuttaa (kertoo myös paljon ohjaajan auktoriteetin tasosta ja uhkaavuudesta...). Apulaisohjaaja Kaisa tuli vakavana ilmoittamaan, että varaamamme tila olikin varattu toiselle taholle ja meidän tulisi poistua. Reaktioni oli siihen, että suksikoot suolle, me emme liikahda ja tarkoitin sitä todella. Hieman se jekku siinä lässähti, porukka vaisusti hihkui, että, no ei oikeasti, että jekku, jekku. Olihan se ihan sympaattista. Lavasteet olivat mielestäni hienot. Kiitos siitä ahkeralle ja mukavalle lavaste-tiimille. Viimeisen päivän päätimme kokoontumalla kuvauspaikan läheiseen kuppilaan istuskelemaan ja turisemaan.

5. Jälkityöt

Elokuvan leikkasi Meri Lampinen 3. vuosikurssilta. Aikaa oli hirveän vähän, sillä dead-line, eli kritiikkipäivä oli lähellä. Leikkausvaihe oli hankala, sillä materiaalista ei oikein osannut, eikä halunnut jättää mitään pois. Kritiikissä kävi ilmi sittemmin, että näin olisi pitänyt toimia. Meillä ei ollut aikaa näyttää versioita kiireisille opettajille, mutta jotkut opiskelutoverit kerkesivät sitä vilkaisemaan ja monia huomioita heiltä tulikin.

Äänityön teki 3. vuosikurssin Topias Salonen, näppärästi ja nopeasti. Ainoa kohta joka on sittemmin jäänyt vaivaamaan minua äänen puolesta on kohtaus 7, jossa naapuri tuo pullia Sakarille. Taustalla kuuluu humina, joka on olevinaan pyykinpesukone. Tuomas loi sen tuomaan Sakarin hahmoon ja kuvaan tiivistyvää painostavaa olotilaa, pulssin kiihtymistä. Ääni on aika huono, sillä se ei kuulosta pyykinpesukoneelta ja pitkittää vaivaannuttavasti jo muutenkin liian pitkää kuvaa. Musiikin tekijä löytyi Antin kautta. Tony Dianoff teki hienon musiikin elokuvaan. Tässäkin osatekijässä mieleni muuttui koko ajan, mutta säveltäjä kesti sen. Ehdotelmista halusin mukaan eri elementtejä jotka nidottiin yhteen. Pidin lopputuloksesta. Siinä oli mielestäni sopivasti ristiriitaa kuvan sisällön kanssa.

Lopullinen tunnelma selkeytyi.

6. Yhteenveto

Minulle tämän elokuvan teko oli hyvin vaativa henkinen prosessi. Haluan painottaa, että vuodatin koko tämän projektin läpi sydänvertani, joten minun on vaikea kirjoittaa siitä ilman, että kerron mille asiat minusta tuntuivat, sillä juuri sen perusteella tein päätöksiä ja puutteellisen ratkaisuja, enemmän kuin minkään opettujen sääntöjen ja elokuvanteon teorioiden mukaan. Tunteellisuus on aina ollut heikkouteni, mutta myös vahvuuteni. Ikinä en ole voinut sanoa, että kun mikään ei tunnu miltyään. Kaikki asiat tuntuvat niin paljon, että taju lähtee.

Koin saaneen murskakritiikin lopputyönäytöksen yhteydessä. Koin se olevan joissain määrin myös epäreilu. Raati ei ehkä oikein ollut kohdeyleisöni. En yhtään ihmettele, että tätä ikääntyntä, kaiken nähnyttä parta-äijä jengiä ei kiinnostanut romanttinen draama-komedia. Samaisessa tilaisuudessa esitettiin hieman rajumpaa materiaalia, josta he pitivät paljon. Eli aivan toiseen päähän sijoittui kepeä rainani. Suurimmaksi ongelmakseni myönnän omien pohdiskelujeni jälkeen elokuvani onnistumisen kannalta “näkemys hämärtymisen” ja puutteellisen itsevarmuuden. Prosessin aikana muutin mieltäni liian monta kertaa, huomaamattani. Innostuin joka hetki uusista ideoista. Lähdin tekemään draamaa, mutta hiljaa ajatukseni vaihtuivatkin komedian suuntaan. Vieläpä romanttisen. Ajattelin, että joitakin ihmisiä varmaan ärsyttää jo pelkkä ajatuskin romanttisesta komediasta. Halusin tehdä vähän jotain, mitä ei näissä piireissä hyväksytä. Onnistuin ainakin siinä arveluttavassa tavoitteessa.

Opiskelujen loppuaikoina pohdin kovasti sitä, että miksi hommat piti tehdä otsa rypyssä, niin kuin maailman tärkein asia olisi elokuvanteko ja että oliko elokuvan teko edes tärkeää. Se tiristi minusta elokuvanteon himon lähes nollaan. Halusinkin tehdä elokuvan, jota tehdessä minulla olisi mukavaa ja se inspiroisi minua ja tavallinen katsoja, ei elokuvaopiskelija, tulisi hyvälle mielelle nähtyään elokuvani. En tiedä onnistuinko tavoitteessani. Minulla oli hyvä mieli läpi kuvausten. Huomasin oppineeni kuvausten aikana enemmän, kuin vuosiin ja koin onnistumisen tunnetta, joka jäi pois jo ensimmäisen opiskeluvuoden jälkeen. Löysin itsestäni sen luomisesta innostujan, joka oli kateissa.

Aika on kullannut jo kuvausten aikaiset muistot. Vaikeudet ovat unohtuneet, kuten

sekoilevat koirat, kolaroidut isin autot, ohjaajan nolo pahoinvointikohtaus, aneemiset casting-tilaisuudet ja varsinkin se elokuvan huono vastaanotto.